

"แต่อนาคตของคุณที่รักทุกคน"

ว:พี ลาลริกา

พอรู้สึกเริ่มสนใจมาก ๆ ที่ได้มีโอกาสมาพูดคุย
กับคุณ ๆ หลาน ๆ ประมาณ ๕๐๐ คน ในช่วงที่
คณะภริยาภรรยาธรรมชาติ รอมหนักวิทยาศาสตร์สงขลา
นครินทร์ได้จัดการฝึกอบรมประมาณ ๕ เดือน
เพื่อสำนึกเสมอว่า ทุกคนเป็นลูกหลานตัวเอง
จริง ๆ

คืนแรกที่เกิดมา ทั้งโลกมีมากแล้วในห การที่
ได้มีโอกาสสัมผัสกัน ก็ถือว่ามันแปลกแปลกอันประ
เสริฐแล้ว ดังนั้น การที่รักกันแม่เพียงได้คำ
พูดที่ไม่เหมาะสม จึงเป็นสิ่งอันไม่สมควรอย่าง
ยิ่ง

จากครั้งที่เรามีโอกาสสัมผัสกัน แม่เพียง ๓
ครั้ง ก่อนเปิดอบรมครั้งหนึ่ง ช่วงกลาง ๆ อีกครั้ง
หนึ่ง กับช่วงมีโครงการอบรมอีกครั้งหนึ่ง แต่สิ่ง
ที่เราสงสัยออกต่อกัน มันทำให้พอรู้สึกเสมอ
ว่า เราอยู่ใกล้กันทุกวันมาหนักมาก คงจะ
ต้องตั้งคำถามว่า "มีอะไรทำนี้เกิดความรู้สึก
อย่างนี้?"

พอคิดว่า ลูก ๆ แต่ละคนค้นหากันตอบ
ได้ นั่นคือสัมผัสอันลึกซึ้งที่สดสำรับกระทำ
เห็นชีวิตของเราทุกคน แม้ว่าจะช่วงนี้หลายคน
ยังทำงานทำไม่ได้ บางคนอาจยังไม่คิดทำงาน
บางคนยังไม่คิดตัดสินใจว่าจะจ้างงานอะไร

เราคงต้องถามตัวเองก่อนอื่นว่า คุณค่า
ชีวิตที่แท้จริงนั้นคืออะไร อยู่ที่ไหน เรื่อง
นี้ใครจะตอบได้เอง เพื่อเลือกทางเดินชีวิต
ได้อย่างถูกต้อง

บางที่เราอาจพบว่า "คุณค่าชีวิตไม่ได้ได้อยู่
ที่การเวียนในมหาวิทยาลัย ไม่ได้อยู่ที่การ
มีปริญญาสูง ๆ เท่านั้น" เราอาจหาทางออกที่
ล้นกว่ามากกว่าการมีปริญญา ก็ได้ เช่นนั้นหรือ
เปล่า ? พอในหัวไปคิดพิจารณาจากมุมมองของ
มันอาจได้คำตอบซึ่งแต่ละคนไม่เคยรู้มาก่อนก็ได้

บางคนอาจจำคำพูดพ่อได้ จากบทมาคุยกับลูก
ครั้งแล้วครั้ง ซึ่งมีความตอหนหนึ่งกล่าวว่า "บ๊องที่
กรไม่ม้งานทำ อาจกลายเป็นเรื่องไร้สาระก็ได้ห๊ะ"
ไร้สาระเพราะไม่ต้องเดินเข้าไปเป็นเหยื่ออิทธิพลครอบ
งำจากระบบอดีตที่ขมเข่นกลายเป็นตอนลาบคน

บางครั้งมีคนมองว่า พ่อคือทำไมเหมื่อนใคร
พ่อคือมรณะลาต! แต่ชีวิตพ่อเองก็คิดอย่างนี้มา
ตลอด กล่าวคือมาได้ดังจุดนี้ เพราะไม่ม้งานทำกับ
การดูคนว่า คนที่ว่าพ่อคือทำไมเหมื่อนใครนั้น
แหละ ถ้าใช้โอกาสมองสวนทางกลับไป ก็จะได้พบ
ความจริงว่า เขาคิดว่าทุกคนต้องคิดเหมื่อน
เขา ใช่หรือเปล่า ลูกรัก? นั่นคือ "ตัวกูของกู"

พ่อคือตกเป็นคนมรณะลาตในสายตาคน
แบบนั้นเรื่อยมา เพราะเราไม่ยอมตามกันใคร
อย่างหาเหตุผล จะว่ามีความอดทนสูง มันก็
ไม่ใช่ เพราะคิดแบบนี้ คิดได้เพราะทำได้เลย
จริง ๆ ทำแล้วมีความสุข จึงชอบในสิ่งที่พ่อ
สรรค์มาได้ตลอด ช่วงเวลาอันยาวนานในชีวิตนี้

พ่อขอบคุณกับลูก ๆ ทุกคนเสมอ พ่อกับ
ลูกจริง ๆ เพราะวิ่งเข้าไปเสมอ จะทำในเราสนิท
ใจ ซึ่งกันและกัน ยิ่งรัก ยิ่งเปิดใจเข้าหากันมากขึ้น
จึงไม่รู้สึกเมื่อไหร่จะคุย และอยากคุยกันมาก
กับทุกคน ยิ่งคนไหนมีใจใกล้ชิดกันมากที่สุด
พ่ออยากพบกับลูก ทุกคนเสมอวันนั้น วัน
แรกที่เราพบกัน "แต่ก็นั่นแหละ" ทุกอย่างคงไม่มี
มีแล้ววันนั้นเท่านั้น" พ่อจึงไม่ลืมวันนั้นอย่าง
เด็ดขาด

พ่อยังมีคำถามนั้งเสมอว่า วันหนึ่ง
ข้างหน้าเราจะมีโอกาสพบกันอีก แม้ไม่อาจบอก
ได้ว่า เมื่อไหร่ และที่ไหน แต่พ่อเชื่อในสัจธรรม
ว่า ถ้าเรามองข้ามสร้างสรรคสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่มี
เหตุผล วันหนึ่งข้างหน้าย่อมมีโอกาสพบกัน
เรากลับมากพบกันได้เอง พ่อถูกสอนมาจาก
พระสวาทร์ที่ชีวิตนี้ คิดได้แบบนี้

มันคงไม่ใช่เหตุผลอย่างที่คุณเชื่อ กรรม
ชาติของคนเรานั้น สิ่งซึ่งไม่รู้ถึงก็ใช่ สิ่งซึ่งไม่
สนใจก็รู้ก็ใช่ สิ่งที่ไม่ต้องการหามาดีก็ใช่ มัน
ทำให้นัตถขทว่า "คือเหตุผล" เพราะมันเป็น
ทองออกทั้งห้าปสี่ร้อย ๗ เพราะฉันมีสมบัติ
การเองห้าป ๗ ต้องการสุขภาพดีปามีต้องคือไม่
ต้องทำ แทน "การต่อสู้กับตัวเอง เพื่อค้น
หาความจริงในหีบ"

พอเชื่อว่า วิถีชีวิตทุกคนในโลกนี้ มันมี
แต่ทางสองทางนี่แหละ คือเลือกตัดสั้นใจ เดิน
ทางหนึ่ง "รู้สึกทุกข์" แม้มันจะยากมาก นึก
มากแต่ในหนึ่ก็คิดจะสู้ สู้เพื่อความสุข เพื่อสร้าง
สรรค์คุณค่านี่แหละซึ่งดีของตัวเอง

ส่วนอีกทางหนึ่ง ไม่อยากทำอะไรทั้งนั้น จึง
คิดแต่จะหาข้ออ้างมาแก้ตัว เช่น ทำไม่ไหว สู้ไม่
ได้ สู้ไปทำไม สู้ยู่สบาย ๆ ดีกว่า ตรงนี้ไม่ใช่
คิดขึ้นมาสิ่งระก้อมนี้ให้อ่านไว้ว่า วิถีชีวิตคนลักษ-
ณะนี้ มีแต่จมลงไปใ้ใ้ใ้ ๗ สร้างงานใหม่ ๆ ๗ ไม่
เป็น ขอบเม้นทสคนอื่น พอขอถามว่า ดูจ
เลือกเดินไปทางไหน ?

"เราเกิดมาเป็นคน" ก็คิดจะรู้ว่า "อะไรคือความ
หมายของความเป็นคน" ๗ ไม่ใช่ได้เขียนคำพูดว่า
"เป็นคน" แล้วรู้สึกขบขัน มันเป็นคนความจริง ซึ่ง
ใครหามาดี ค้นหากันตอบให้ลึก ซึ่งมัน ๗ แล้ว
จะพบว่า มันมีคุณค่า สันรับตัวเอง มากที่สุด

ตั้งมันไม่ว่าใครจะมองว่า พอเคยเป็น รัฐมนตรี
๗ เคยเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัย นรีอเป็นอะไร
มากที่สุดแล้วแล้ว แต่พอเ้าไม่เคยยอมในสิ่งเหล่านี้
มันมันมาครอบ ทำในวิถีชีวิตตัวเองดังต้องตกอยู่
ภายใต้ความมืดมนนั้น พอคิดมาตลอดชีวิต
ว่า "เราเป็นคน" จึงรักเขาสิ่งนี้ไว้คืออย่างมันคง
ตลอดมา และหุ้ปหุ้ปมีสิ่งอย่าง ๗ ๗ ๗

เมื่อเติบโตขึ้นมาถึงมีความเป็นครูของสังคม
มีความเป็นผู้ใหญ่ของคุณค่าทุกคนอย่างไม่มี
เลือกอะไรเลือกภาษา ๗ ๗ ๗ ไม่ห่อหุ้มว่า หากพบ
มาด้วยกับคนนั้นคนนั้น นี่แล้วแล้ว

ขอให้คุณทุกคนคิดเอาเองแล้ก็กันว่า พ่อรัก
ซาสิ่งนี้มาตลอด "ความรัก ความห่วงใย" และเพื่อ
แต่ความรักนี้กับทุกคน จนกระทั่งอายุมาตั้งบ้าน
นี้แล้ว ก็ยอมตัวให้มันสูญไป ก็คงไม่ใช่พ่อคน
นี้อย่างแน่พอน

ดังนั้นจึงพูดได้อย่างภาคภูมิใจว่า "พ่อรักขอทำ
หน้าที่แม่ให้พ่อนี้คุณหลานทุกคนอย่างไม่มีเลือก
หน้า" เพื่อที่คุณแม่ใจในทุกสิ่งซึ่งพ่อแล้วของของ
ดำ เกิดจากความจริงใจ

พ่อขอเป็นหลักทางใจนี้คุณหลานทุกคน
แม้บางครั้งมันอาจปรากฏออกมาจากตัวพ่อสัก
แต่ก็มีสิ่งเสมอมาลง สิ่งยากงานจิตใจจริง ๆ

เมื่อได้ช่วยนี้คุณ ๆ มีกำลังใจ คิดทั้งงาน
สร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ จากรากฐานตนเอง
อย่างอิสระ ไม่ว่างานนั้นอาจทำในคนอื่น
มองว่า "เด็กดีมีอายุ" แค่นั้น แต่มีหัวใจสิ่ง
ที่มีคุณค่าซึ่งเกิดจากงานจริงของลูกเอง
ซึ่งควรได้รับทราบบ้างนี่เองของของงามยิ่ง
ขึ้น เมื่อความภูมิใจนี้แท้จริง

จากใจจริงที่มีต่อทุกคน
แล้วเราคงมีโลกนี้พบกันอีก
ถ้าพบที่ไหน ขอให้เข้ามาทักทาย
นี้: ลูกรัก ไม่ต้องเกรงอะไร
ทั้งนั้น ซึ่งใจไม่ได้อยู่เพียง
อันนี้.

วิเศษ นาคสี

๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖

เขียนที่บ้านพัก บริเวณ ๑ ใน
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี